

JOŽE POGAČNIK

ZJUTRAJ

Prosojna zastava svilene meglè
na cesto obrežno cemeravo visi.
Pred hišo samotno v ojih sloni
zgarano mlekársko kljusè.

Sključen, bridko pretegnjeni mož
ob vodi razmétuje stare smeti,
staro rjo, pločevino nosi na šepav voz
— joj, in kakšne so vendar njegove oči:
gotovo misli na ženo doma,
ki z otroki v barakah živi
in nima ne zdravja ne čednosti in ne srca,
v tej postavi ni zdravja več in ne upanja...

Mlad fant — nima klobuka — si je suknjo odpel,
roke mehastim hlačam v žep del,
ovratnik pa si je vendar zavihal
in počasi po cesti zanihal:
kot iz jate odstreljen ptič
bulji samotni: dela ni nič.

Pekovski vajenec — hi, hi — kolo pripodi,
od jutra meglenega rdeč je v obraz,
suknjič, belo oprani za njim se lovi.
S kipečim pogledom samo oplazi se nas
dalje hiti in lahnó
pritiska kolo,
zraven pa ziblje, ziblje, ziblje
novo pečenega kruha belo pognjeni koš...